

Dokument Fjärde internationalen nr 14

”En delar sig i två” – splittring i Internationella Kommittén

Alldeles innan Fjärde Internationalens elfte världskongress, nov –79, beslutade två strömningar inom FI att bryta med vår världsorganisation.

Den ena var Leninist-Trotskyistiska Tendensen (LTT) med sin främsta bas i Frankrike i form av en opposition inom Fjärde Internationalens franska sektion, LCR. Den andra kallade sig Bolsjevikfraktionen (BF) som samlade sina största anhängarskaror i argentinska PST.

Dessa bildade en *Paritetskommitté* tillsammans med OCRFI (”lambertisterna”), kring OCI, Organisation Communiste Internationale i Frankrike, m fl medlemsorganisationer.

I december 1980 höll Paritetskommittén en världskonferens då de bildade Internationella Kommittén (för Fjärde Internationalens återuppbyggnad).¹

Nu mindre än två år senare har organisationen splittrats i två hälfter: ”lambertisterna” och ”morenisterna” med sitt kraftigaste fäste i OCI och PST (och med Pierre Lambert och Nahuel Moreno som främsta ledare).

Vad har då detta med oss att göra?

Det rör oss av tre skäl:

1. Båda dessa strömningar åberopar sig på den revolutionära marxismen, den ”trotskyistiska traditionen” och Övergångsprogrammet i sitt handlande, vilket också har en (större eller mindre) inverkan på deras dagliga aktivitet och gör dem (mer eller mindre) öppna för enhetsinitiativ från vår sida.
2. De gör samtidigt anspråk på att ”återuppbygga” Fjärde Internationalen, vilket förstås har en påtaglig betydelse för oss som dagligen bygger Fjärde Internationalen, i synnerhet där dessa strömningar har en styrka i närheten av eller ännu större än vår (som i Frankrike och Peru).
3. Såväl strömningen runt argentinska PST som kring OCI har tidigare varit medlemmar i Fjärde Internationalen (PST, LTT) eller befunnit sig i organiserade diskussioner sed FI, där en av möjligheterna i framtiden varit en sammanslagning mellan respektive organisationer (OCRFI). Ett nytt närmande kan och bör inte uteslutas:

Så även om Socialistiska Förbundet hos oss – dvs den organisation som i Sverige varit ansluten till Internationella Kommittén – är en svag organisation, som inte utgjort något organisatoriskt hot mot KAF, så innebär i alla fall splittringen av Internationella Kommittén något väsentligt för Fjärde Internationalen som internationell organisation:

Det ökar möjligheterna till gemensamma enhetsaktioner och försvagar en kombination av två strömningar som mycket hållit samman just genom sin fientlighet mot Fjärde Internationalen:

När den Internationella Kommittén bildades hälsade Pierre Lambert (OCI) dess tillkomst med följande ord:

”Om ett år så kommer vi att ha gjort ett stort språng framåt såsom aldrig förr i Fjärde Internationalens historia. Den enda motsvarigheten kommer då att vara bildandet av den tredje Kommunistiska Internationalen efter den ryska revolutionens seger.”

Nu ett år senare kan vi göra en balansräkning: sällan förr i FI:s historia har en så kraftig illusion punkterats så snabbt!

¹ Det viktigaste dokumentet från denna kortlivade ”Internationella Kommitté” är [Teser för Fjärde Internationalens återuppbyggnad](#) (finns på marxistarkivet)

Vad är då orsaken till den Internationella Kommitténs splittring?

Det främsta skäl som getts i IK:s officiella publikationer är att PST inte längre kunnat stå ut med "lambertisternas", OCI:s, opportunistiska förhållande till den franska "folkfronts-regeringen", i stället för att kräva de "borgerliga ministrarnas avgång". PST har krävt att få upprätta ett eget informationskontor i Paris för att kunna ge en bättre spridning åt sin egen ståndpunkt att den främsta uppgiften för franska revolutionärer nu är att "i grunden avslöja den kontrarevolutionära regeringens ränker mot den franska arbetarklassen". Om det är sant att OCI intagit en opportunistisk hållning mot den franska socialistregeringen, underlåtit att kritisera dess fortsatta klassarbetspolitik och lagt hela skulden för den franska arbetarrörelsens splittring på kommunistpartiet – så är det också sant som OCI säger att PST:s alternativ till denna linje i hög grad är dogmatisk och sekteristiskt utanförstående. Man förstår inte att utnyttja motsättningarna mellan denna regerings karaktär och så många franska arbetares förhoppningar om att valet av Mitterand och Socialistpartiets egna majoritet skall öppna vägen för något radikalt nytt.

PST:s krav på ett eget informationskontor avlogs direkt och brutalt av "lambertisterna". Något annat var inte att vänta – allra minst inom en organisation som i så hög grad kännetecknats av auktoritärt styre och frånvaron av en verklig demokratisk debatt inom medlemskåren som helhet.

Det är också frånvaron av en verklig levande intern demokrati som gjort motsättningarna i den franska frågan så sprängfyllda, liksom de andra politiska/organisatoriska motsättningar som legat och grott (en debatt om förhållandet till den "nationella bourgeoisin" och den anti-imperialistiska kampen överhuvudtaget i de kolonialiserade länderna, ansvaret för att organisationerna i Peru och Brasilien inte lyckats gå samman under de två år som Paritetskommittén/Internationella Kommittén existerat m fl).

Om man skall ge ett sammanfattande svar på frågan varför splittringen ägt rum så skulle det bli detta:

Inom en organisation där det sammanbindande kittet mer var kritiken mot Fjärde Internationalen än en verklig ideologisk enhet och där det genom en auktoritär toppstyrning inte fanns utrymme för verkliga klagörande debatter inom medlemskåden som helhet – inom en sådan organisation var det inte förvånande att de första allvarliga politiska motsättningarna skulle ge upphov till en djupgående spricka.

På de följande sidorna återger vi det tal som representanten för Fjärde Internationalens Förenade Sekretariat höll i samband med den öppna världskonferens där Internationella Kommittén bildades för knappt ett år sedan.

Det är ett tal vars analys IK:s senare utveckling till fullo bekräftat.

Det publiceras för KAF:s medlemmar och sympatisörer i hopp om att det skall ge en klarare bild av vad denna internationella strömning – eller snarare vad dessa internationella strömningar – representerar och för att belysa en del av de problem som Fjärde Internationalen idag ställs inför i världsmåttstock.

16 november 1981

Mikael Ernwik

Deklaration från Fjärde Internationalens Förenade Sekretariat vid Paritetskommitténs öppna konferens

När ni för ett år sedan genomförde splittringen sade vi, att ert initiativ var ett slag mot Fjärde Internationalen och mot revolutionen i Nicaragua.

Den här konferensen bekräftar bara vad vi sade då.

Idag är konferensens femte dag, och det har inte hållits en enda rapport, inte ett enda inlägg från någon delegat som inte har inletts eller avslutats med ett fördömande av Förenade Sekretariatet.

Den internationella klasskampen och dess mest brännande problem har saknats i debatterna eller har bara nämnts, genom ett fraktionellt filter. Ni har ännu inte diskuterat revolutionen i Nicaragua, El Salvador eller Iran.

Jag kommer att ta upp tre frågor i det här inlägget: den nicaraguanska revolutionen ett år efter splittringen, bygget av Fjärde Internationalen och de politiska teser som läggs fram till omröstning här.

Först vill jag dock framföra Förenade Sekretariatets hälsningar till de medlemmar i era organisationer som är offer för repressionen, till kamrat Paez och medlemmarna i argentinska PST som är fängslade och till PST:s och OCI:s medlemmar i El Salvador som mördats av diktaturen.

Å andra sidan kommer jag inte att använda en enda minut åt att svara på de förfalskningar och falska anklagelser som vissa personer grävt upp ur sophögen. De är för många. Jag föredrar att använda hela min tid till de verkliga politiska frågorna.

1979 vände ni ryggen åt enandet av de krafter som kallade sig trotskistiska.

Vi hade allvarligt, tålmodigt och konstruktivt börjat gå den vägen.

Vi hade börjat undersöka bredden och betydelsen av våra meningsskiljaktigheter med OCRFI², för att, genom gemensam aktivitet och kamratlig debatt, försöka övervinna dem. OCRFI, å sin sida, hade accepterat att delta i diskussionen kring de resolutionsförslag som lades fram inför 11:e världskongressen.

Detta innebar ett ömsesidigt och lojalt erkännande av Fjärde Internationalen och OCRFI, som, på det hela taget, revolutionära organisationer som diskuterade tillsammans, inte för att förgöra varandra, utan med avsikt, en avsikt som testats av en överenskommelse kring den internationella klasskampens stora händelser och uppgifter, att på principiell programmatisk grund överbrygga en lång splittring.

Ni gjorde ett annat val. Ni valde en splittring, en delning, en ny skingring av krafter som åberopar sig på trotskismen. För det är verkligheten fråga om ett medvetet val från er sida, ett plötsligt val, och alla era ansträngningar att framställa splittringen som en uteslutning som ni utsatts för, har inte kunnat lura någon.

LTT och BF deltog under mer än 18 månader i förberedelserna inför världskongressen. De kunde publicera bidrag och motresolutioner i mer än 30 interna diskussionsbulletiner. Det stod dem själva fullkomligt fritt att uppmana världskongressens delegater att rösta mot ett perspektiv som för dem framstod som ett övergivande av principer.

² OCRFI – engelsk förkortning för Organisationskommittén för Fjärde Internationalens återförening.

OCRFI hade möjlighet att diskutera resolutionsförslagen och ge skriftlig kritik eller förslag. Den inbjöds att delta som observatör vid 11:e världskongressen och att där, inför alla delegater, försvara sina ställningstaganden.

Alla skulle haft möjlighet att dra egna slutsatser om hur kongressen utvecklades. Ni accepterade inte den testen och ville inte höra kongressens dom. Ni splittrade, just före en demokratisk förberedd kongress. Den här konferensen är bara resultat av denna principiösa manöver; en manöver mot Fjärde Internationalen där ni utnyttjar den nicaraguanska revolutionen för era egna syften.

Den nicaraguanska revolutionen: en test eller en förevändning?

För att avgöra hur långt en revolutionär organisation urartat, om kvalitativa steg tagits eller ej, använder vi, i den slutliga analysen, ett enda kriterium. Det Lenin använde på Andra Internationalen och det Trotskij stod inför med den Tredje: *Hur dessa organisationer agerade i klasskampens stora prövningar.*

Ni har skrivit att Fjärde Internationalens ställningstagande till den nicaraguanska revolutionen utgjorde den "trotskistiska historiens värsta förräderi". Det skulle vara i klass med augusti 1914 eller mars 1933. Somliga har inte tvekat att hävda detta.

Även här sade kamrat Ernesto Gonzales (från PST i Argentina), som inte skröder sina ord, i sin rapport om balansräkningen över paritetskommittén, att detta förräderi var värre än det mot den kinesiska revolutionen 1927, mot den tyska 1933 och mot den spanska 1937. Han snålar inte med jämförelserna...

Inför allvaret i sådana anklagelser anser vi, ett år efter splittringen, att vi kunde vänta oss att ni, redan i inledningen av konferensen, skulle lämna tid för en detaljerad rapport om den nicaraguanska revolutionen som, på grundval av verkliga bevis, kunde bekräfta eller vederlägga er bedömning.

Men ingenting! Inte ett ord! Inte en enda rapport!

Den verkliga skillnaden, den viktigaste, gäller inte, som ni ville få alla att tro, regeringsfrågan eller uppbygget av en sektion av Fjärde. Den gäller framförallt själva revolutionen och vår attityd inför en revolutionär process.

Vi är kommunister och vi har inga intressen som skiljer oss från arbetarklassen, och därför gör vi bedömningar som grundar sig på fakta och på hur de inblandade krafterna agerar.

Med de svårigheter en revolution, som står inför direkta hot från imperialismen, har, så tittar vi först av allt på vad vi kan göra för att hjälpa den här revolutionen och för att öka dess chanser att segra. Vi börjar inte med att spekulera om dess nederlag. Vi ger största möjliga prioritet åt att organisera största möjliga solidaritetskampanj. Så vinner vi rätten att föra fram våra ståndpunkter om den revolutionära processen och ger förslag såväl som kritik när vi anser det nödvändigt.

Utgångspunkten för ert politiska ställningstagande är vare sig det upproriska störtandet av Somozadiktaturen under FSLN:s ("sandinisternas") ledning, eller hur revolutionen utvecklades i Nicaragua sedan dess. Er utgångspunkt är något som är sekundärt utifrån denna revolutions historia, men som ni jämför med julihändelserna under den ryska revolutionen³: FSLN:s utvisning av Simon Bolívarbrigaden (SBB) i augusti 1979⁴.

³ *Julihändelserna* – syftar på den ryska borgerlighetens repression mot spontana massdemonstrationer och bolsjevikerna genom den "provisoriska regeringen" i juli 1971.

⁴ *Simon Bolívar-brigaden* – en fraktionell operation genomförd av Bolsjevikfraktionen sommaren 1979 i Nicaragua; under namn av "internationell brigad" skickades kadrer till Nicaragua för att bistå FSLN i dess

Vi har inte bara att göra med den nicaraguanska revolutionens julidagar, utan mycket mer, om vi får tro LMR-delegaten från Nicaragua. Han påstår att det endast har varit en kort period av dubbelmakt – utvisningen gjorde, enligt honom, faktiskt slut på dubbelmakten!

Er linje blir en del av en illavarslande helhet; ni måste karaktärisera en borgerlig regering (GRN⁵) som en militärdiktatur som har kastat ut bolsjevikerna (SBB!), gjort slut på dubbelmaktssituationen och vägrar att omedelbart organisera fria val till en konstituerande församling. I stället för att visa något politiskt mod agerar ni i enlighet med detta underförstådda omdöme.

I stället för att organisera en solidaritetskampanj med revolutionen, så var er enda aktivitet under hösten 1979 kampanjen mot repression i Nicaragua. Detta samtidigt som den imperialistiska borgarklassen fåfängt sökte efter argument för att sätta igång sitt korståg mot ”kränkningarna av de mänskliga rättigheterna”!

När FSLN i januari 1980 tog direkt kontroll över tre viktiga ministerier och när Ortega avsatte konspiratören Larios⁶ från ledningen för den sandinistiska folkarmén, så såg *Informations Ouvrières*⁷ det som ett bevis för en förstärkning av den borgerliga armén.

När Chamorro och Robelo⁸ lämnade regeringen vilket inledde en politisk kris, så fann man er, oundvikligen, på samma sida som MDN⁹, borgarklassen och Costa Ricas president Carazo, i kravet på fria och omedelbara val till en konstituerande församling: ”Mot försöket att bilda Statsrådet, ett antidemokratiskt instrument för den borgerliga statens återuppbyggnad ställer de nicaraguanska trotskisterna kravet på en suverän konstituerande församling.” (Paritetskommittéeresolution, Sao Paulo, februari 1980). Som om detta krav uttryckte demokratiska krav på samma sätt som i Figureidos Brasilien eller Pinochets Chile. Har ni, dessutom noterat att sedan dess har COSEP¹⁰ avskaffat ”instrumentet för den borgerliga statens återuppbyggnad”, Statsrådet, vilket tydligen inte är lika nödvändigt som ni påstod att det var.

Den resolution som antogs av en majoritet på 11:e världskongressen underströk att det existerar en speciell dubbelmaktssituation i Nicaragua, där staten, fastän ”extremt obetydligt”, förblev borgerlig. Den beskriver klart behovet av ett brott med borgarna på regeringsnivå:

”varje nytt framsteg för revolutionen kräver, i en eller annan form, en uppbyggnad av koalitionsregeringen, och kommer i denna bemärkelse att sluta i en situation lik den som den kubanska revolutionen genomgick under juni/juli 1959... Det är genom att stödja alla de beslut som svarar mot de arbetande massornas behov som den kommande konflikten i kampen för att bilda en arbetar- och bonderegering effektivast förbereds.”

Inom ramen för denna dubbelmaktssituation, kom massornas radikalisering, – som gick utöver vad som förutsetts i 1980 års ekonomiska plan, att kombineras med FSLNs politiska

militära och politiska aktioner, men på grund av Bolsjevikfraktions-ledningens sekterism hamnade den (efter ett endast begränsat deltagande i militära aktioner) i politisk konflikt med FSLN.

⁵ GRN – den nicaraguanska Regeringen för Nationellt Återuppbygg bildad den 17 juni 1979, alltså redan före det nationella upproret mot Somoza och efter upproret den formellt ledande kraften; den innefattade såväl borgerliga ledare som FSLN-folk; de senare fick dock i kraft av sin folkliga bas och sin ställning inom de väpnade enheterna den alltmer dominerande rollen.

⁶ Bernardino Larios – överste i Somozas nationalgarde; försökte genomföra en statskupp mot denne 1978; försvarsminister under 5 månader sedan Somoza störtats; avsattes och avslöjades i september 1980 som delaktig i en plan på att kidnappa och mörda FSLN:s ledning.

⁷ *Information Ouvrières* – tidning utgiven av OCI (OCRFI:s franska organisation).

⁸ Violeta de Chamorro och Alfonso Robelo – ledande borgerliga representanter i statsledningen i Nicaragua fram till april 1980 då de avgick efter alltmer skärpta konflikter med FSLN:s ledning.

⁹ MDN – Demokratiska Rörelsen i Nicaragua; borgerligt parti under ledning av Robelo (se föregående not).

¹⁰ COSEP – Den nicaraguanska arbetsgivareföreningen.

initiativ, som i sin tur svarade mot massornas tryck underifrån; det ledde till att FSLN kunde stärka sin egen maktställning på borgarnas bekostnad.

Från januari 1980 kontrollerade den de viktigaste ministerierna. Den säkrade en majoritet för arbetar- och bondeorganisationerna i Statsrådet, vars rådgivande roll underströks. Den genomförde en alfabetiseringskampanj som var en viktig del i politiseringen och organiseringen av massorna. Från och med februari återupptog den organiseringen och beväpningen av folkmilisen. Den vidtog en serie samhälleliga åtgärder som sänkning av räntan, folklig kontroll över priserna, expropriering av dåligt odlad jord och förstärkt statlig kontroll över större delen av utrikeshandeln. Den svarade på borgarnas offensiv för fria val i syfte att inleda en demokratisk kontrarevolution, genom att i sin kommuniké den 23 augusti offentligt deklarerade att den verkliga makten låg i deras händer och inte i den nationella återuppbyggnadsregeringens, efter det att Robelo i massornas ögon klart hade framträtt som en kapitalets representant snarare än som anti-somozist.

Alla dessa faktorer tog Förenade Sekretariatet hänsyn till när vi i vår resolution i september 1980 drog slutsatsen att en arbetar- och bonderegering hade upprättats:

”Formerandet av ett rådgivande Statsråd med en arbetar-bonde-majoritet, vägran att böja sig för COSEPs krav vid val av efterträdare till Robelo och Chamorro, tillbakavisandet av borgarnas krav på val under 1981, och samtidigt försäkra att utvecklingen av nya maktorgan går före valen (som i sin tur måste slå fast massorganisationernas makt), och återförsäkran av att det Nationella Direktoratet¹¹ måste överordnas de officiella regeringsorganen, fördjupandet av jordreformen, och att milisen görs allmän – allt detta visar tillsammans existensen av en regering i Nicaragua som grundar sig på arbetarna och bönderna och som fastslår sitt oberoende gentemot borgarklassen. Detta är en arbetar- och bonderegering, en kort episod på vägen mot upprättandet av proletariats diktatur. Det avgörande styrkeprovet mellan klasserna har ännu inte ägt rum. Utgången av den speciella dubbelmaktssituationen (...) återstår ännu att se.”

Vi struntar verkligen inte i de ställningar borgarklassen ännu håller, framförallt inom produktionen, och de politiska konsekvenser detta får. Det är tack vare dessa ställningar de har lyckats uppnå eftergifter, som att Amparolagen¹² antogs. Det är också pga att borgarklassen ännu inte slutgiltigt har besegrats som den internationella borgarklassen ger ekonomiskt stöd, som förresten är ganska begränsat, för att behålla ett sista kort genom att öka den nicaraguaniska borgarklassens manöverutrymme och genom att försöka stabilisera den privata sektorn, medan man väntar på en militär-politisk motoffensiv mot den centralamerikanska revolutionen.

Det är precis pga att dubbelmaktssituationen inte har lösts som vi talar om en arbetar- och bonderegering inom ramen för en dubbelmakt och inte om en arbetarstat, vilket, enligt kamrat Morenos rapport igår tycks förvåna honom.

För OCRFI är denna brist på förståelse för den koloniala revolutionens dynamik en fortsättning på deras ståndpunkter angående Algeriet och Kuba.

Helt klart en fortsättning.

Ni publicerade faktiskt, för ett år sedan, åter ert dokument från 1961-62 om den kubanska revolutionen. Där slår ni fast:

”Ställda inför en borgerlig stat som för varje dag allt mer förfaller, kraftlös och som en ren skugga, har arbetarorganisationer utvecklats som utgör grunderna – låt vara ännu i vardande och bara lokalt – för en makt: milis, kommittéer för försvar av revolutionen, ordningspoliser, rådgivande tekniska kommittéer i fabrikena, etc. De förändrar ingenting av dagens situation på Kuba: en sönderfallen

¹¹ Nationella direktoratet – FSLN:s högsta ledning.

¹² Amparo-lag – ”skyddslag” i syfte att säkra ett fortsatt skydd för privategendomen.

borgerlig stat, ett sönderfallet spöke, kontrollerad av gruppen av män kring Castro; jämsides med element av arbetarmark som gör anspråk på samma ledarskap men som i verkligheten alltid pressar på mot mer radikala lösningar; med andra ord, ett läge med en speciell dubbelmaktssituation, där frånvaron av ett revolutionärt ledarskap tillåter regeringen att försöka förena två helt fiendliga makter. Den gör det genom att, i samordningsjuntor och verkställande organ, sammanföra representanter från armé och milis, administration och kommittéer, polis och fackföreningar.

Ett allvarligt metodfel begås om statens och regeringens karaktär förväxlas.

Faktum kvarstår, hursomhelst, att den kubanska revolutionen fortsätter att utvecklas och att historien ännu inte har löst frågan om *arbetar- och bonderegeringen under Fidel Castro* kommer att öppna vägen för proletariats diktatur eller, tvärt om, till en återuppbyggnad av den borgerliga staten och kapitalismen på Kuba.

Den kubanska revolutionen, som inleddes med de beväpnade studenternas agitation bland fattigbönderna 1957, har idag blivit en proletär revolution, som för Kuba och hela Latinamerika reser frågan och belyser trotskisternas teser om den permanenta revolutionen, enligt vilken endast den revolutionära arbetarklassen kan leda omvandlingen av ett halvkolonialt land, utan att avvakta ett särskilt stadium då den borgerliga demokratins uppgifter skulle lösas och i stället fortsätta direkt till de uppgifter som den socialistiska revolutionen ställer på dagordningen.

Kampen mot imperialismen har lett massorna, och till en viss utsträckning, *arbetar- och bonderegeringen att rikta allvarliga slag mot den borgerliga staten, som idag är i upplösning och en ren skugga. Samtidigt frambringade den de första elementen av "arbetarmakt", särskilt i form av arbetarmilisen...*

Historien har ännu inte vare sig löst den kubanska revolutionens öde, eller problemet med den kubanska statens natur under den nuvarande perioden. Det finns en dubbelmakt mellan den borgerliga statens spillror och elementen av en framväxande arbetarstat."

OCI:s klocka låg efter historien och det syntes i deras analyser. Men den gick i alla fall framåt igen innan den stannade helt. För tjugo år sedan. Ni behövde ju åtminstone tjugo år på er innan ni erkände existensen av en arbetarstat på Kuba.

När det gäller Nicaragua, så går er klocka inte bara efter, den går bakåt: försök att använda den metod ni använde vid tiden för den kubanska revolutionen på den nicaraguanska och ni kommer säkerligen att finna er i total motsättning till era nuvarande ståndpunkter.

Vad gäller Bolsjevikfraktionen, så är deras inställning till den nicaraguanska revolutionen en radikal och relativt ny svängning i förhållande till deras ursprungliga okritiska linje. Den tillskansade och klädde sig i det sandinistiska baneret och ledde kampen för uppbygget av den sandinistiska fackföreningsfederationen, utan att ens resa frågan om fackföreningarnas enhet.

Ni har alla fortsatt att fördöma FSLN som ett "klart kontrarevolutionärt ledarskap" (*La Verité* – juni 1980), som "återuppbygger den borgerliga staten, den borgerliga armén och den kapitalistiska ekonomin" (*Correspondance Internationale*¹³ nr 2, kort sagt, som en borgarklassens agent, lika nitisk som det spanska KP 1937 eller det franska KP 1945¹⁴).

Vilken sorts international?

Ni använde Nicaragua och försvaret av trotskismen i Centralamerika som en först första förändring för att rättfärdiga er splittring. Men i och med det första upploppet för bildandet av Paritetskommittén, kom ni in på ett annat område när ni uppmanade till kontinuitet i kampen mot revisionismen, som inleddes 1953 och som idag tar en "ny dimension".

¹³ *La Verité* och *Correspondance Internationale* – skrifter utgivna av OCRFI respektive Paritetskommittén.

¹⁴ Spanska KP 1937, franska KP 1945 – syftar på de båda partiernas kontrarevolutionära agerande under resp. spanska inbördeskriget och efterkrigsuppsvinget i Frankrike.

För kamrat Moreno är det, hur som helst, en ny version av historien. Om han anser att han inte bara har syndat genom att under 15 år som ledare för PST i Argentina och Bolsjevikfraktionen vara med i Internationalen, utan också genom att ha lett en tio år lång kamp för att hans sektion skulle erkännas av Internationalen, då borde han säga det. Men han kan inte bara sätta det nyligen förgångna inom parentes. På samma sätt försvarade aldrig LTT-kamraterna den här idén före splittringen och det berodde inte på att de inte hade alla möjligheter att uttrycka detta: de försvarade metoden för återförening 1963 när de var med i Fjärde Internationalen. De har nu gått över till argument som går emot denna återförening.

Vi sade och skrev då att det allvarligaste problemet med er politik var att den motsatte sig byggandet av Fjärde Internationalen som ett demokratiskt centralistiskt världsparti. Vi vidhåller det fortfarande, trots era ansträngningar att upprätthålla skenet av något annat.

Ni karaktäriserar perioden genom att tala om att revolutionen sedan 1969 varit nära förestående. Vi föredrar att tala om revolutionens levande realitet i dess olika sektorer där världen också på ett konjunkturrellt och inte bara historiskt sätt. Något nära förestående som varar under flera decennier blir snarare en bedräglig förutsägelse än en funktionsduglig karaktärisering.

1968 betecknade en svängning i den internationella klasskampen efter andra världskriget. Arbetarklassen i de imperialistiska länderna och de byråkratiserade arbetarstaterna dras återigen in i världsrevolutionen, som sammanlänkas med kampuppsvinget bland arbetarklassen och de arbetande massorna i de halvkoloniala länderna.

Uppgången bekräftar arbetarklassens ledande roll som den enda konsekvent revolutionära klassen och understryker aktualiteten i det revolutionära marxistiska programmet: teorin om den permanenta revolutionen, behovet av kamp för arbetarklassens enhet och oberoende och arbetarnas enhetsfront mot klassarbete och splittring; behovet av att krossa borgarstaten och upprätta proletariats diktatur, den antibyråkratiska politiska revolutionens aktualitet, uppbygget av ett förtruppssparti och -international.

Den subjektiva faktorns kris återstår att lösa för världsrevolutionens alla delar. Endast uppbygget av Fjärde Internationalen som ett världsparti kommer att lösa detta.

I era långa teser proklamerar ni nu, liksom förr att bättre övertyga oss, att Fjärde Internationalen har förstörts av revisionismen.

När?

Vid första anblicken är ert svar enkelt, 1951-53, eftersom era teser slår fast att: "Vår kamp är densamma som den som började 1950-53 och som nödvändiggjorde bildandet av den Internationella Kommittén."

Denna kontinuitet är emellertid mindre uppenbar än ni idag försöker få den till: det är snarare fråga om ett fusk- och hopplappningsjobb.

Faktum är att, för endast ett år sedan, var LTT och BF fortfarande med i Fjärde Internationalen. Under två år av förberedelser för 11 Världskongressen fördömde de aldrig likvidationismen eller sade att Fjärde Internationalen var omöjlig att reformera eller obotligt urartad. På dagordningens sju punkter lade BF bara fram en enda motresolution (om socialistisk demokrati) och LTT lade fram två motresolutioner om Europa och Indokina. Ingen om världsrevolutionen! Inget om kvinnans frigörelse! Ingen ens om Latinamerika!

I en intervju i *Informations Ouvrières* efter splittringen, försökte kamrat Moreno igen rättfärdiga sitt förflutna och sitt deltagande i återföreningen 1963: "Enligt vår fraktions allmänna åsikt var återföreningen 1963-64 förvanskad och full av felaktigt ställda frågor. Men trots det,

var den mycket progressiv då den grundades på erkännandet av Kuba som en arbetarstat.” Vad betyder då, för honom, den lambertistiska strömningens¹⁵ förkastande av återföreningen och förnekande av Kuba som en arbetarstat – dvs samma personer som säger sig kämpa mot trotskismens likvidation?

I de teser ni enhälligt presenterar här idag finns det inte längre något spår av Morenos enorma försiktighet. Ni säger här ”revisionismen blir till vänsterflygeln i de opportunistiska strömningar som av den karaktäriseras som progressiva och att självständig, klart avgränsad, trotskistisk aktivitet överges.” Kamrat Moreno föreslog själv en gång en fullständig och enkel integration i OLAS¹⁶, vilket bara var en vardagssynd jämfört med hans tidigare utnyttjande av den peronistiska fanan¹⁷.

I sitt protokoll från den 27 oktober 1976, som öppnade diskussioner med Fjärde Internationalen med perspektiv på återförening av den trotskistiska rörelsen, sade OCRFI: ”OCRFI och OCI deklarerar att Fjärde Internationalen och dess franska sektion, LCR är revolutionära organisationer, även om de har djupa meningsskiljaktigheter med vissa av dessa organisationers ståndpunkter.”

Fjärde Internationalen var alltså en revolutionär organisation 1976. Den var det fortfarande när vi tillsammans firade minnet av grundningskongressen. Den var det inte längre 1979, efter förvisningen av Simon Bolivarbrigaden.

Idag talar inte BF och LTT längre om återföreningskongressen 1963, som var en gemensam utgångspunkt. OCRFI talar inte längre om protokollet från 1976.

Antingen var LTT och BF uppriktiga och ärliga när de fortfarande befann sig i Fjärde Internationalen (eller i ”Förenade Sekretariatets inälvor”, som Ernesto Gonzalez sade i sin rapport), och i så fall ändrade de sina åsikter på ett iögonfallande sätt och ställde sig därmed bakom OCRFI:s historia. Eller ljög och manövrerade de i Fjärde Internationalen, och vilken trovärdighet kan vi då ge förslagen om organiserade diskussioner och förening idag?

Antingen var OCRFI uppriktigt 1976, och då måste de, utifrån balansräkningen över den nicaraguanska revolutionen, förklara var och hur Fjärde Internationalen gick över till den kontrarevolutionära revisionismens sida. Eller också ljög och manövrerade OCRFI 1976.

I båda fallen bevisar det dubbla språket och de principlösa manövrerna att vi inte har att göra med organisationer som är redo att utveckla lojala förbindelser för att komma över skiljaktigheterna och samlas inom ramen för en gemensam revolutionär organisation.

Ni påstår er försvara trotskistiska organisationer.

Ni har just ur Paritetskommittén uteslutit OST i Costa Rica och OSI i El Salvador, de två viktigaste organisationerna i Centralamerika som åberopar sig på trotskismen. Ni vidhöll vid talen för splittringen att det skulle vara att delta i en operation för att likvidera trotskismen i Centralamerika att uppmana F. Amador att lämna Centralamerika¹⁸. Mindre än sex månader senare begär ni själva detta, och ni betecknar det formellt som administrativt.

¹⁵ Den *lambertistiska strömningen* – annat namn för OCRFI, efter dess främste ledare, Pierre Lambert.

¹⁶ OLAS – den latinamerikanska samarbetsorganisationen, bildad på kubanskt initiativ; höll sin första konferens 1967.

¹⁷ Morenos utnyttjande av den peronistiska fanan – syftar på en tidigare period då Morenos argentinska organisation av opportunistiska skäl gav ut sin tidning med direkt – hänvisning till att den stod under ledning av peronisterna.

¹⁸ ”Uppmaning till” Fausto ”Amador att lämna Centralamerika” – syftar på Förenade Sekretariatets kritik hösten 1979 av bl a OST i Costa Rica (som då var sympatiserande organisation och begärde att bli erkänd som sektion inom Fjärde Internationalen och Amador personligen för att intervensera i Nicaragua med en politisk linje som stod i direkt strid med Fjärde Internationalens. Och det i ett land som var av central betydelse för den revolu-

Idag tar sig Paritetskommittén, som bara är en kommitté, rätten att, utan den minsta debatt som skulle tillåta seriösa politiska meningsskiljaktigheter att utvecklas, med ett pennstreck radera ut, dessa organisationer. (Resolutionen i februari 1980 fördömde energiskt ”attackerna mot Fausto Amador som i verkligheten riktades mot Paritetskommitténs, organisationer, mot de trotskistiska organisationer, vars uppbygge denna kamrat aktivt har bidragit till.” I sitt brev till OST den 11 september, ansåg Paritetskommittén å andra sidan att Fausto Amadors försvinnande från Centralamerika ”var den enda lösningen på de allvarliga politiska problem som hans närvaro i Centralamerika utgör för Fjärde Internationalens sympatiserande organisationer”. Kan någon förklara vad som förändrades under perioden mellan de två deklara-tionerna...) OST:s ledning kommenterade svängningen på följande sätt:

”Paritetskommittén grundades genom att ta försvaret av trotskistiska militanter och organisationer i Centralamerika som utgångspunkt. Bland dessa finns de som PK idag offentligt och oansvarigt attackerar... Sedan paritetskommittén grundades, har vare sig FS eller stalinisterna attackerat våra partier i form av offentligt skrivna attacker mot Fausto Amador; ni (PK) som fördömde de reaktionära attackerna mot vårt parti, som koncentrerades på denna kamrat, ni har den tvivelaktiga äran av att vara de första som tar upp likartade attacker igen.”

OST i Costa Rica har dock sänt ett öppet brev till Paritetskommittén i vilket de förklarar sig villiga att delta i den öppna konferensen. Detta brev finns inte med bland deltagarnas papper. Ernesto Gonzales rapport om balansräkningen över Paritetskommittén under ett år glömmer helt enkelt bort att nämna Amador-fallet och uteslutningen av de tre Central-amerikanska organisationerna från konferensen. Allt detta utan debatt eller politisk förklaring – när ni fortfarande bara är en kommitté och inte ett valt ledarskap!

Vi vill bygga Fjärde Internationalen som den proletära revolutionens världsparti; vi vill därför bygga sektioner över hela världen.

Efter den ryska revolutionen har flera revolutioner lett till att kapitalismen krossats och nya arbetarstater bildats, utan att ledas av revolutionärt marxistiska partier: Jugoslavien, Kina, Kuba, Vietnam.

Revolutionen segrade i dessa länder, inte bara utan ett medvetet ledarskap, utan mot imperialismen, stalinismen och mot den politiska linje som de partier som ledde den revolutionära processen förde. Utan att förfalla till total spontanism, måste vi erkänna dessa partier som revolutionära partier, vid tidpunkten för maktövertagandet och i den utsträckning som de har krossat kapitalismen i sina egna länder.

Från första meningen deklarerar resolutionen om Jugoslavien från 1951 års världskongress att kapitalismens störtande i detta land är det kombinerade resultatet av massornas tryck och JKP:s medvetna handling. Den deklarerar på ett annat ställe: ”Om stalinismen kan definieras som underordnandet av arbetarnas intressen i alla länder under den sovjetiska byråkratins intressen, så hade JKP, från 1941, antagit ett perspektiv som ledde till sprängningen 1948. Det upphörde då att fullt ut vara ett stalinistiskt parti.”

1967 skrev Moreno fortfarande själv att Mao 1949 upprättade en ”revolutionär och inte en kontrarevolutionär diktatur som stalinismen” och vidare, att den maoistiska strömningen var ”halvreformistisk och halvrevolutionär”. Det här är långt ifrån er nuvarande karaktärisering i era teser. Slutligen erkänner ni i förbigående, era teser inför den här konferensen, dessa ledarskaps medvetet revolutionära roll, genom att deklarerar: ”Det var mot Stalins vilja som Tito och Mao tog makten”. (sid 21). De tog verkligen makten, trots fruktansvärda hinder. Hade de inte velat, så hade inte massornas påtryckningar i sig kunnat leda till en annan

tionära utvecklingen i hela Centralamerika. Amador och OST uppmanades uttryckligen att upphöra med denna aktivitet.

utveckling. Om dessa ledarskaps revolutionära roll vid ett visst givet tillfälle, i förhållande till problemet med maktövertagandet inte erkänns, så förfaller man till fullständig spontanism inför historiska fakta.

Å andra sidan, att erkänna denna revolutionära roll innebär inte alls att man säger att dessa ledarskap har varit, eller är, revolutionärt marxistiska ledarskap. Att säga att de under mycket speciella omständigheter och med en svag och oorganiserad härskande klass, i sina egna länder lyckades lösa ledarskapets kris, i så måtto att arbetarstater upprättats, om än med verkliga deformationer, innebär inte alls att de har löst det revolutionära ledarskapets kris på internationell nivå.

De är inte bara ”ofullständiga ledarskap, som endast empiriskt har förstått en del av världsrevolutionens program”. Deras begränsningar uttrycks inte i en brist på ställningstaganden till världsrevolutionens alla sektorer, utan i reaktionära ställningstaganden till världsrevolutionens alla sektorer, utan i reaktionära ställningstaganden, som det kubanska ledarskapets till Sovjets invasion i Tjeckoslovakien eller generalstrejken i Frankrike i maj -68.

Så, vilka problem reste den nicaraguanska revolutionen? Inte om man skulle bygga en sektion av Fjärde Internationalen, utan snarare hur och *med vilka*.

FSLN har, hur som helst, gått längre på vägen mot en fullständig brytning med borgarklassen, utöver upproret mot och störtandet av Somozadiktaturen, än t ex det brasilianska arbetarpartiet (PT) för närvarande har gjort. Ni håller alla, helt riktigt, med om betydelsen av att arbeta politiskt inom PT. FSLN, som hittills har lett den revolutionära processen, har inom sig utvecklat ett första urval av revolutionära militanter som fortfarande kan utvecklas på basis av sina egna erfarenheter. Detta är ännu mer påtagligt då FSLN historiskt är sammanlänkat med den kubanska arbetarstaten och uttryckligt hänvisar till den kubanska revolutionen och därför inte kan jämföras med en småborgerligt nationalistisk rörelse som FLN i Algeriet eller den ursprungliga 26-julirörelsen på Kuba.

Vi anser sålunda att bygget av ett revolutionärt parti och en sektion av Fjärde Internationalen i Nicaragua först och främst går genom en lojal integration i FSLN:s led. Vi talar om en lojal integration och inte om entrism av den typ som genomförs mot reformistiska partier, vilka är hinder som måste röjas ur vägen för revolutionen.

En sådan integration står inte i motsättning till att upprätthålla band med Fjärde Internationalen och till ett försvar av dess idéer. När Trotskij 1933 rekommenderade sammanslagning mellan OSP och RSP i Holland, medgav han att som en konsekvens skulle RSP ”uppge sina organisatoriska band med vårt internationella sekretariat. Vi ser detta som en enbart organisatorisk eftergift.” (Samlade Verk, vol 3 sid 69).

Han erkände å andra sidan att förekomsten av små sekteristiska sektioner som förstelnat i en kult av sina egna särdrag kunde bli ett hinder i partibygget: ”Om vi hade haft en sektion i Holland, hade RSP inte kommit till oss så snabbt: fraktionerna hade inte försvunnit i o m att den nya vändningen inletts. T ex hade det stora antalet österrikiska grupper komprometterat oss i socialdemokraternas ögon och har hindrat dem från att närma sig oss.” (Ibid sid 66).

Vad kan då sägas i Nicaraguas fall, där SBB, Fausto Amador och LMR har hopat sådana synder i trotskismens namn? Alla har rätt till sina fel. Om de erkänns. Det är inte tillfredsställande att, som LMR-delegaten har gjort här, i förbigående erkänna att fel har begåtts utan att precisera vilka, när vi har att göra med fel som har begåtts under ett massuppror och inte bara några problem om valtaktik!

Genom alla dessa debatter har ni ljudligt hamrat mot SWP:s (USA) ställningstaganden och de meningsskiljaktigheter som finns i Förenade Sekretariatet.

Vad gäller detta är det nödvändigt att, först av allt, peka på tre saker:

- a) För det första har enigheten om våra uppgifter i förhållande till den nicaraguanska revolutionen befast en djupare och mer varaktig enighet om inställningen till revolutioner, en enighet som var grunden redan för återföreningen 1963 och för försvaret av den kubanska revolutionen.
- b) För det andra har våra kamrater i SWP alltid visat orubblig fasthet och mod i kampen för klassens oberoende och mot imperialismen, mitt i hjärtat av dess huvudfästning. Idag står de också i främsta ledet i försvaret av de kubanska nicaraguanska, iranska, grenadiska och salvadorianska revolutionerna. Detta kan vi inte säga om OCI i Frankrike, vars historia inte är speciellt glansfull vad gäller kampen mot den egna imperialismen (Algeriet!) och mer allmänt i försvaret av den koloniala revolutionen (Kuba och Vietnam!).
- c) Slutligen utgår vi, sedan återföreningen 1963, från en djup enighet gentemot den kubanska revolutionen.

Den kubanska revolutionen, som ledde till att den första arbetarstaten på den amerikanska kontinenten skapades, har den egenskapen att ha letts av ett icke-stalinistiskt ledarskap.

I stället för att teoretisera kring bygget av socialismen på en enda ö, så reste detta ledarskap, i början av sextioalet, frågan om revolutionens utvidgning, åtminstone på kontinental nivå. Det är de som, efter Trotskij och Vänsteroppositionen, gått längst i att teoretisera utifrån sina egna erfarenheter, i att utveckla en linje för permanent revolution i Latinamerika: ”antingen en socialistisk revolution eller också blir revolutionen en karikatyr”. Från början upprättade de förhållanden till massorna som skiljde sig från den snäva byråkratiska kontroll som utövades av de kinesiska eller vietnamesiska ledarskapen under de revolutionära uppsvingen. Det fann sig då hamna i konflikt med den sovjetiska byråkratin.

Allt detta underströks i grundvalen för återföreningskongressen 1963 – som kamrat Moreno tycks ha glömt att han också ställde sig bakom.

Sedan dess har saker och ting utvecklats. De byråkratiska deformationerna i den kubanska arbetarstaten har blivit tydligare, samtidigt som det diplomatiska sick-sackandet blivit större. Om allt det här finns en diskussion i Fjärde Internationalen och den kommer att bli offentlig. På viktiga punkter finns en enighet: de byråkratiska deformationerna på Kuba betecknar inte höjdpunkten på en politisk kontrarevolution och underordnandet av revolutionens internationella inriktning under en byråkratiskt befast kasts¹⁹ kontrarevolutionära intressen. Ledarskapet är fortfarande förmöget, inom ramen för en period av uppgång, inte nedgång, för revolutionen, till förändringar, meningsskiljaktigheter och t o m interna sprängningar när de står inför möjligheten att utvidga revolutionen.

Vare sig de byråkratiska privilegiernas omfattning, eller sprickan mellan ledarskapets och massorna, eller de politiska banden med den internationella borgarklassen är sådana att de rättfärdigar parollen om politisk revolution på Kuba, även om vissa former av byråkratisering har förvärrats och relationerna med den internationella borgarklassen växlar mellan regionala konfrontationer och försök till försoning.

Att säga att parollen om politisk revolution, dvs en uppmaning till massorna att störta det castroistiska ledarskapet, inte står på dagordningen, innebär inte att vi inte har något problem att försvara som är skilt från detta ledarskaps ståndpunkter, både i nationella och internationella frågor. Tvärtom försvarar vi, helt självständigt, den enda konsekvent internationalistiska vägen för hela världsrevolutionen, dvs Fjärde Internationalens hela

¹⁹ *Byråkratisk kast* – byråkratiskt förstelnat skikt.

program. Samtidigt försvarar vi, för den kubanska arbetarstaten, ett konsekvent program för socialistisk demokrati.

Vi förstår också att försvaret av den kubanska revolutionen och den kubanska arbetarstaten, som fortfarande utsätts för blockad och imperialistisk utpressning och direkta militära hot, inte bara är fråga om retorik utan en högst angelägen uppgift.

En diskussion ska därför påbörjas i Fjärde Internationalens sektioner kring den konkreta analysen av det kubanska samhället idag och det kubanska ledarskapets politik. Denna diskussion äger rum på det trotskistiska programmets grund och är fullkomligt förenlig med deltagande i uppbygget av samma internationella organisation. Endast den enes eller andres misslyckande i förhållande till den internationella klasskampens stora prövningar kan göra det nödvändigt ifrågasätta denna övertygelse.

Det här är egentligen en fråga om metod, en fråga som direkt anknyter till vilken sorts international vi vill bygga.

Enandet av de trotskistiska styrkorna i samma international skulle ha varit ett betydelsefullt steg framåt, och det skulle gjort det möjligt för oss att förstärka trotskismens trovärdighet och dragningskraft på de strömningar som uppstår ur de reformistiska massorganisationernas kris och som söker en lösning på det revolutionära ledarskapets kris i nationell och internationell skala.

Ni har saboterat den möjligheten:

a) De skiljaktigheter vi kan ha kring ingripandet i massrörelsen har fått en ny dimension i om prövningarna kring den nicaraguanska revolutionen.

b) Idag betraktar ni inte Fjärde Internationalen i sin helhet som en revolutionär organisation grundad på det trotskistiska programmet, utan som en omgruppering av en öppet revisionistisk och en centristisk strömning som ”om den inte formellt bryter med vissa trotskistiska formuleringar, hursomhelst, ‘är en integrerad del av revisionismen’: det finns en faktisk arbetsfördelning mellan dessa två nyanser, en relation mycket lik den mellan Bernstein och Kautsky från 1914 och framåt.” Dvs efter andra internationalens bankrutt och dess definitiva övergång till den borgerliga ordningens sida. Hur skulle vi, under dessa omständigheter, kunna ta ett enhetsförslag från er sida på allvar och inte bara se det som en manöver?

c) I stället för att grunda er på den internationella klasskampens stora händelser och de uppgifter de ställer, som vi gjorde 1963, så grundar ni en ny internationell organisation på det förgångna, dvs ideologisk anslutning till er politiska historia. Med en sådan metod skulle grundandet av alla internationerna varit omöjligt, likväl som varje lojal sammanslagning på nationell nivå: vem kan göra anspråk på denna kontinuitet i Brasilien, Peru eller Argentina?

Denna metod leder oundvikligen in i en återvändsgränd: tänk er att Lenin 1917 bad Trotskij återföre sig med bolsjevikpartiet, men inte på grundval av ställningstaganden till revolutionens uppgifter, utan på en tidigare självkritik av sina ståndpunkter 1903 eller 1912²⁰. Tänk er att man vid Kominterns andra kongress hade krävt av de nya sektionerna, inte enighet kring de 21 villkoren²¹, utan en överenskommelse om hur kampen inom socialdemokratien borde ha förts efter polemiken mellan Bernstein och Rosa Luxemburg... Tänk er att Trotskij, när han tog itu med det centristiska SAP eller RSP²², skulle ha krävt en självkritik eller

²⁰ Trotskijs ståndpunkter 1903 och 1912 – syftar på Trotskijs centristiska hållning mellan mensjeviker och bolsjeviker i fråga om det revolutionära partiets karaktär.

²¹ De 21 villkoren – organisatoriska bestämmelser som syftade till att stärka den Kommunistiska Internationalens organisation och försvaga reformistiskt inflytande, antagna vid den andra världskongressen 1920.

²² SAP eller RSP – anspelar på oenigheter det holländska RSP om bl a Sovjet-uppbygget av en ny International.

enighet om analysen av Sovjet sedan 1924... I vartenda ett av dessa fall skulle det ha varit att föreviga och mångfaldiga splittringar till förfång för studentens uppgifter.

Er destruktiva hållning beror inte på en slump. Den härrör direkt ur den uppfattning om ”partier som fraktioner” och ”Internationalen som en internationell fraktion”, som ligger bakom hela er verksamhet.

Vi försöker komma samman och förenas på grundval av det trotskistiska programmet. För att kunna göra det måste vi förena en ständig ansträngning att tillämpa en demokratisk centralism, som är nödvändig för sammanhållningen av det världsparti vi vill bygga, med hänsynstaganden till det stadium av uppbygget som vi idag befinner oss i. Vi vill att Internationalen och dess organ skall kunna ta majoritetsbeslut kring klasskampens stora frågor. Vi vill att dess beslut skall publiceras som sådana i sektionernas press. Då behov uppstår offentliggör vi existensen av minoritetsståndpunkter. I förhållandet mellan den internationella ledningen och de nationella, respekterar vi sektionernas självständighet i frågor som rör nationell taktik. Om det alltså inte är fråga om principfrågor, där en FS-ståndpunkt står i motsättning till en sektion, så medför det inte några disciplinära följder. När den portugisiska sektionen 1975 gick in i FUR²³ tillkännagav FS sitt missnöje utan att med disciplinära åtgärder försöka få till stånd en kursändring; t o m när en majoritet av den tyska sektionen nyligen uttalade sig mot en röst på SPD (de västtyska socialdemokraterna), offentliggjorde FS sin motsatta ståndpunkt och föresatte sig att sedan övertyga den tyska sektionen.

Era organisatoriska arrangemang syftar däremot till monolitism (total enhetlighet) och därmed till sprängningar och administrativa uteslutningar. Redan den här konferensen är inte längre någon ”öppen konferens”, inte ens en grundningskongress för en internationell organisation med ett program, utan en icke-officiell sammanslutning av fraktioner. Ni säger er vara försiktiga när det gäller formerna för och rytmen av återupprättandet av demokratisk centralism internationellt, men redan idag har ni bildat ett begränsat internationellt ledarskap på 16 medlemmar, som kommer att ha befogenhet att, med 3/4-dels majoritet, utesluta vilken medlem eller sektion som helst, medan de föreslagna stadgarna inte preciserar tendens- och fraktionsrättigheterna. På dessa finns endast en anspelning i teserna. Syftet med detta står klart: det tillåter ett hypercentraliserat funktionssätt när de två stora delarna av den Internationella Kommittén är överens, och lämnar inget utrymme åt uppkomsten av en minoritet som står utanför denna enighet. Detta mot bakgrund av vad som redan händer i nationella organisationer som OCI och PST.

Ni tar er namnet Internationella Kommittén. Det finns redan en erfarenhet av en Internationell Kommitté som fungerade enligt en enhällig regim uppblandad med upprepade bannlysningar och splittringar: Healy, Varga, den israeliska sektionen av OCRFI, det bolivianska POR-LORA:s upplösning, uteslutningen av argentinska Política Obrera²⁴, är bara några av resultaten av denna typ av funktionssätt som behandlar politiska skiljaktigheter som ”kriminella affärer”.

Uteslutningen av OST i Costa Rica och OSI i El Salvador förebådar därför endast ödet för många andra inom den Internationella Kommitté, som kommer att födas vid denna konferens.

²³ FUR – ”revolutionär enhetsfront” som bildades under uppsvinget i Portugal, men redan från början kännetecknades av politisk förvirring och en utpräglad sekterism gentemot socialistpartiet.

²⁴ Healy, Varga – syftar på en rad splittringar inom den Internationella Kommitté som skapades av organisationer som motsatte sig återföreningen inom Fjärde Internationalen 1963 och där Healy, Lambert och Varga var tre av förgrundsfigurerna.

Teserna

Ni karaktäriserar teserna som en helgjuten överenskommelse -vissa har skamligt not talat om dem som den viktigaste texten sedan Övergångsprogrammet. Vi tror däremot att de är resultatet av en kompromiss. Man kan där finna bådas hoplappningar och raderingar. Det är inte överraskande när man påminner sig att BF:s representant i FS i mars 1979 var mot att vi inledde diskussioner med OCRFI – som han beskrev som en ”urartad sekt”.

En av de viktigaste klagomål ni har mot vad ni kallar ”revisionismen” (ett hopkok som tillåter er att slå vilt mot en sällan definierad eller oprecist citerad, men alltid närvarande fiende) är på frågan om produktivkrafternas tillväxt sedan andra världskriget.

Ni tvekar inte att förlöjliga marxismen genom att fastslå, som ett kategoriskt faktum, att produktivkrafterna har slutat att växa. Men sedan skriver ni på sidan efter:

”3. Den borgerliga ekonomins ‘boom’, som kunnat ske med Kreml-byråkratins goda minne, har, trots att den grundar sig på utsugning och rustningsindustrin, varit den mest ‘kolossala’ i kapitalismens historia.

4. Den största teknologiska revolutionen i hela mänsklighetens historia har uppnåtts under imperialismens dominans. Dessa teknologiska framsteg (cybernetik, raketer, atomenergi, petrokemi, kemiska gödningsmedel, vetenskapliga upptäckter på alla områden, som penicillin, nya mediciner, etc) konkretiserar mycket iögonfallande mänsklighetens framsteg: början på universums besegrande. Dessa tekniska erövringar grundas dock huvudsakligen på det vanvettiga slöseriet med produktivkrafter, som är kännetecknande för en rustningsekonomi byggd på fantastiska militärbudgetar, som har blivit drivkraften i hela världsekonomin.”

Inte ens de mest smidiga teoretiska förvrängningar kan tillåta er att föra fram dessa teser om produktivkrafternas nolltillväxt under mer än ett halvt sekel. Ett olyckligt citat från den ”Tyska ideologin” kan inte, fastän förvrängt, hålla stånd mot hela ”Kapitalet”.

För att försöka rädda er ståndpunkt betonar ni arbetskraftens roll i produktivkrafterna och imperialismens plundringar i de länder den utsuger. Men det finns inte något sätt ni, mot all befolkningsstatistik, kan visa att det skett en minskning av arbetskraften i absoluta tal.

Vad gäller de stymplingar imperialismen tillfogat hela folk, undernäring och epidemier, läs om Engels’ ”Tillståndet hos arbetarklassen i England” eller ta en titt igen på styckena om primitiv ackumulation i Kapitalet: redan där fanns det kapitalistiska barbariet och ändå utvecklades produktivkrafterna. Läs om Rosa Luxemburgs besvärjelser över följderna av imperialismens intrång i Indien, och ändå växte produktivkrafterna.

Den här frågan går faktiskt tillbaka till ett grundläggande teoretiskt problem; det om kapitalackumulationens långa cykler. Fast kapitalismen är historiskt dömd, finns det ingenting som säger att den är ekonomiskt oförmögen till nya perioder av uppgång för produktivkrafterna, på grundval av arbetarklassens krossande och en ständigt mer kostsam förstörelse. Efterkrigstidens långa expansionsfas fram till slutet av 60-talet har åtminstone, sin utgångspunkt i nazisternas krossande av den tyska arbetarklassen, den spanska revolutionens nederlag, de europeiska arbetarklassernas nederlag och andra världskrigets effekter, för att inte tala om följderna av stalinismens seger.

Varje annat sätt att närma sig problemet skulle vara mekaniskt och ohistoriskt. Långt ifrån att försvara den proletära revolutionens aktualitet, som ni tror att ni gör, så försvagar det marxismen. Borgerliga ekonomer hävdar att efterkrigsexpansionen ”förborgerligade” arbetarklassen och övervann klassmotsättningarna. Det är inte nödvändigt att förneka produktivkrafternas tillväxt för att förstå att den gav upphov till nya explosiva motsättningar,

som kunde leda till revolutionära explosioner, också utan en föregående katastrofal kris. Detta visade den största proletära generalstrejken någonsin, under maj -68 i Frankrike.

Alla dessa försök att förneka verkligheten leder till en större oförståelse för klasskampens väg. Strax före 1968, ansåg OCI att den franska arbetarklassen var på defensiven, ställd mot väggen i en konfrontation med De Gaulle, som försökte upprätta en korporativ stat. De fördömde i konsekvens med detta studentbarrikaderna som självmordsäventyr, innan de i april 1969 (och inte i maj 68!) gjorde en sensationell vändning och – alldeles efter De Gaulles valnederlag – sade att revolutionen var nära förestående.²⁵

Om ni vill hålla fast vid denna absurda teori, kan ni finna några användbara argument i Maurice Thorez' teorier om absolut utarmning.²⁶ En omläsning av dem kommer att spara er en massa mödosam forskning. Det kommer emellertid inte att lösa de motsättningar ni har trasslat in er i.

Vad beträffar det ni betraktar som höjdpunkten på denna uppenbarligen abstrakta debatt, så slår era teser oförsonligen tillbaka på er själva. Att erkänna att en period av tillväxt av produktivkrafterna skulle innebära att medge att kapitalismen kan göra eftergifter till arbetarklassen. Hur kan detta förnekas i de imperialistiska länderna? Kan ni hävda att det har skett en stagnation eller tillbakagång av reallönerna eller av den sociala servicen mellan 1945 och 1975? Kan ni, även för de mest industrialiserade halvkoloniala länderna, hävda att det funnits en sådan tendens från krigsslutet till början av 60-talet?

I det här ämnet tvekar ni, hur som helst, inte att säga mot er själva från en sida i teserna till en annan:

sid 36 f (...)

”Om revisionismen hade rätt skulle dess uppfattningar betyda att vi har kommit till en period av organisk tillväxt hos kapitalet och med nya reformer; under denna period gäller det för arbetarna att försöka få största möjliga bit av kakan, inom ramen för denna nya progressiva kapitalutveckling” (...)

sid 37 (...)

”De villkor som rått under uppsvinget har gjort att viktiga eftergifter kunnat vinnas från borgarklassen och att levnadsvillkoren har förbättrats relativt sett i vissa länder, särskilt i de imperialistiska.” (...)

I sin rapport om teserna, har kamrat Moreno också försökt blåsa upp ett gräl kring frågan om världsrevolutionens tre sektorer. Han har då rest en diskussion om metoderna för artbestämning, delningen mellan ryggrads- och ryggradslösa djur och skillnaden mellan elefanter och myror. Denna mobilisering av allehanda teoretiska argument är dock ganska överflödigt.

Klasskampen utvecklar sig i internationell skala mellan de två grundläggande sociala klasserna, borgarklassen och arbetarklassen. Det finns en enhet i klasskampen, i den bemärkelsen att det finns ett nära och ökande samband mellan den proletära revolutionens framgångar och bakslag och situationer där nödvändigheten av arbetarklassens maktövertagande och direkta maktutövande överallt reses. Denna enhet har sin objektiva grund i produktionsprocessens växande internationalisering, något som blir allt mer uppenbart.

Men det hindrar inte på något sätt den proletära revolutionen från att utvecklas inom ramen för nationalstater för att sedan gå utöver dessa och slutligen ta form på den internationella arenan. Det hindrar inte på något sätt dessa nationalstater från att ha olika särdrag, i de utvecklade kapitalistiska länderna, i de koloniala och halvkoloniala länderna och i de

²⁵ Historien finns bl a återberättad i Bensaïd/Webers bok *Maj 1968, en generalrepetition* (Partisan).

²⁶ *Maurice Thorez* (1900–1964) – bl a generalsekreterare i franska kommunistpartiet 1930–1964.

byråkratiserade arbetarstaterna. Att erkänna de speciella uppgifter dessa särdrag medför, innebär inte alls att man river upp det program Fjärde Internationalen vilar på.

Om det var så, skulle rapportören (dvs Moreno) bli mycket upphetsad över att i övergångsprogrammet finna olika kapitel för de koloniala länderna, fasciststaterna och Sovjet som en byråkratiskt urartad arbetarstat.

Frågan om byråkratin och stalinismen är en allvarlig fråga, som rapportören, inom ramen för dessa teser, tar upp på ett mycket bedrägligt sätt, genom att vända ryggen åt den marxistiska dialektiken till förmån för enkla ja/nej-svar.

Ja, den stalinistiska byråkratin har, åtminstone sedan 1933, gått över till den borgerliga ordningens sida. Ja, den är, fram till en viss punkt, imperialismens ombud inom arbetarstaten. Ja, dess internationella politik är kontrarevolutionär.

Men detta är bara en del av analysen av byråkratin och dess funktion.

Redan i de förberedande diskussionerna inför 11e Världskongressen, definierade LTT konstlat byråkratin som "en kropp, småborgerlig till sin sammansättning och borgerlig till sin karaktär". Trotskij skrev verkligen, och ofta, att byråkratin "fram till en viss punkt" eller "i en viss utsträckning" hade en borgerlig karaktär: i den utsträckningen, sade han, som den har sina rötter i ett borgerligt distributionssystem inom arbetarstaten, så har byråkratin, "även den mest revolutionära", en borgerlig karaktär. Notera, även den mest revolutionära, även den framväxande byråkratin i början av 20-talet, när bolsjevikpartiet ännu inte var ett stalinistiskt parti.

I den utsträckning denna byråkrati ser sina privilegier växa och ta konkret form, blir den mer självständig och höjer sig över klassen. Då den höjer sig över klassen, "utsätts den för imperialismens tryck". (*Till marxismens försvar*). Som en bonapartistisk kast²⁷ baserar den sig "ibland på arbetarklassen mot imperialismen och ibland på imperialismen mot arbetarklassen". När Trotskij skrev så här, lade han då grunden till den revisionistiska teorin om byråkratins dubbla funktion?

I 'Den förrådade revolutionen' förklarade han klart att den nazistiska staten bara till en viss punkt var i händerna på den nazistiska byråkratin; som sist och slutligen tjänade kapitalistiska förhållanden. Så till vida som den är en parasitär kropp i hjärtat av arbetarstaten, har byråkratin sina rötter i arbetarklassen; den är produkten av "social differentiering" och inte av "klassdifferentiering". Därför är den, som alla byråkratier, fortfarande beroende av de sociala förhållanden den är rotad i, och måste därför definieras i förhållande till de grundläggande klasserna. När han på andra ställen talar om arbetarstaten, så talar han också om en "borgerlig stat utan borgarklass till en viss gräns..." (*Förrådade revolutionen*) "... eller till en viss punkt ..." ("de tre små ord som Craipeau glömmer" i *Till marxismens försvar*²⁸). En arbetarstats byråkrati är borgerlig i den utsträckning staten själv är det, i en viss utsträckning och till en viss punkt.

I "Till marxismens försvar" deklarerade Trotskij utan minsta tvekan: "På ett mycket deformerat sätt speglas arbetarstatens intressen sist och slutligen genom byråkratins intressen. Byråkratin i Sovjetunionen har sina rötter i en arbetarstats ekonomi." Hörde ni vilken enorm revisionism: arbetarstatens intressen speglar, sist och slutligen, genom byråkratins intressen!

²⁷ *Bonapartism* – marxistiskt begrepp för att beteckna att någon spelar "rollen av en Bonaparte"; ung. "står över olika intressegrupper i sitt omedelbara handlande".

²⁸ *Yvan Craipeau* – fransk socialistisk ledare och medlem i Fjärde Internationalen fram tills dess att han lämnade FI 1948 till förmån för olika centristiska grupper. Trotskij var inbegripen i en debatt med Craipeau om bl a Sovjetstatens karaktär.

Detta är emellertid logiskt. Det är precis därför att byråkratin inte är en klass, därför att den inte har en självständig bas för reproduktion i produktionsförhållandena, som den förblir olikformig och mottaglig för splittringar när den utsätts för prövningar. Trotskij, men inte ni, förblev den metod trogen, som tillämpats sedan 1933, t ex i "Fjärde Internationalen och Sovjetunionen": "Klasstillhörighet bestäms inte bara genom deltagandet i distributionen av nationalinkomsten, utan även genom en självständig roll i ekonomins allmänna struktur, av självständiga rötter i samhällets ekonomiska grundvalar... byråkratin har inte några av dessa karaktäristika. Den har ingen självständig plats i produktionsprocessen och distributionen. Den har ingen självständig egendomsbas. Dess funktioner kan väsentligen återföras på den politiska teknik som krävs för att upprätta ett visst dominansförhållande gentemot klassen. Närvaron av en byråkrati med alla dess olika former och specifika vikt, karaktäriserar, alla klassregimer. Dess styrka är en återspeglning. Byråkratin, som är oupplösligt sammanbunden med den dominerande ekonomiska makten när av den senares sociala bas och vidmakthålls eller faller med den"... Vidmakthålls eller faller med grunden för arbetarstaten... Trotskijs alla liknelser av byråkratin som en syfilis, tumör eller kallbrand understryker en parasits beroende av den kropp den parasiterar på.

Byråkratin är politiskt reaktionär och kontrarevolutionär, definitivt på den borgerliga ordningens sida. Internationellt spelar den en roll som upprätthållare av etablerad ordning. Det är i den bemärkelsen man kan säga att den är politiskt borgerlig eller småborgerlig. Men att säga att den är socialt borgerlig eller små borgerlig leder till en serie motsägelser som når gränsen för teoretisk absurditet:

– om de partier som övertog makten i Kina, Jugoslavien och Vietnam, som ni skrev, skulle varit "småborgerligt stalinistiska" skulle detta leda till, inte förändrade styrkeförhållanden i världsskala till arbetarklassens förmån, utan till ett globalt uppsving för småborgerligheten. Vilket för oss till tröskeln för en grundläggande revidering av teorin om den permanenta revolutionen. Stalinismen skulle inte vara i kris, utan tvärtom skulle det byråkratiska systemet utvidgas och få en ojämförlig förstärkning.

– en enhet mellan kommunist – och socialistpartier skulle redan i sig självt vara en folkfront mellan ett socialdemokratiskt borgerligt arbetarparti och ett småborgerligt stalinistiskt parti, så vida de stalinistiska partierna inte förblir borgerliga arbetarpartier, fastän den stalinistiska byråkratin i Kreml, som de är underordnade, socialt karaktäriseras som borgerlig.

– slutligen, lade rapportören stor vikt vid det faktum att byråkratin i sin internationella politik försvarar status-quo, och alltså, sist och slutligen, försvarar privategendomen. Men att, som ni gör, ur detta härleda att den har sin egen bas i privategendomen och att den därigenom är imperialismens direkta agent i arbetarstaten, är att snärja in er i de statskapitalistiska²⁹ teorierna!

Trotsky vakna!

Här har ni ett allvarligt teoretiskt problem.

Hur förenar ni OCRFI:s traditionella ståndpunkt som erkänner proletariats diktatur bara i den ryska revolutionen och BF:s som identifierar proletariats diktatur med en era av byråkratisk dominans, som är så gott som nödvändig och progressiv, dess teori om två stadier i proletariats diktatur: "Den vi för närvarande genomgår är den första och den uttrycks i konfrontationen med imperialismen fram till dess slutliga nederlag. Den andra kommer att vara den av socialistiskt uppbygge. Detta betyder inte att de två stadierna inte kombineras under det första stadiet.

²⁹ *Statskapitalism* – syftar på uppfattningen om Sovjetunionen som en särskild sorts kapitalistiskt samhälle med produktionsmedlen förstatligade, där byråkratin tagit den tidigare kapitalistklassens plats.

Men den väsentliga effekten förblir den politiska och militära konfrontationen med imperialismen.” (Nahuel Moreno, ”Proletariatets revolutionära diktatur”, samlingen *Polémica Internacional*). Denna stadieuppfattning av proletariatets diktatur, som under en första period offrar kravet på socialistisk demokrati av sovjetkaraktär till förmån för den nödvändiga militära och politiska konfrontationen med imperialismen – innehåller inte detta alla de frön till utveckling av blockpolitik som ni annars fördömer så nitiskt? Dessutom undergräver den era ställningstaganden till den politiska revolutionens aktualitet i alla arbetarstater, inklusive Kuba, Vietnam. Varför arbeta för den politiska revolutionen om det väsentliga ändå förblir den militära konfrontationen med imperialismen.

För att lösa denna motsättning har ni skapat en monstruös teori – den om ”februari” och ”oktober”.

Ni förklarar i era teser att ”denna efterkrigsperiod, även om den har varit den mest revolutionära perioden i historien, endast skapar februaritypen av revolutioner.”

Sålunda är den jugoslaviska revolutionen, den kinesiska revolutionen, den kubanska revolutionen och de vietnamesiska revolutionerna alla revolutioner typ februarirevolutionen. Men är de arbetarstater?

För att komma ur detta dilemma måste ni omvärdera februari:

”Februari var en socialistisk revolution, tveklöst socialistisk, därför att den, under en revolutionär mobilisering av arbetarna, bröt ned den kapitalistiska statsapparaten.”

Efter februari var, emellertid, den ryska staten fortfarande en borgerlig stat, som det var nödvändigt att störta genom ett uppror. Kerenskijregeringen förblev en borgerlig regering, ansvarig för julirepressionen. Huvuddelen av den tsaristiska armén förblev intakt.

Att samtidigt karaktärisera upprättandet av den kinesiska arbetarstaten och störtandet av shahen av Iran, upprättandet av den kubanska arbetarstaten och kuppen i Portugal i april 1974, (som ”februari-revolutionen”?) kan endast resultera i en ren förvirring inför uppgifterna. Opportunism gentemot det borgerliga ledarskapet blandas med sekterism gentemot de revolutionära ledarskap som (”mot Stalins vilja”) går vidare mot störtandet av kapitalismen, som ni själv erkänner i era teser (sid 21).

I grunden är det helt falskt att, som ni, säga att ”skillnaden mellan februari och oktober ligger i den subjektiva faktorn: kort sagt, februarirevolutionen var omedvetet socialistisk medan Oktober var det medvetet.” (Teserna sid 27). Skillnaden är kvalitativ och social: Februari var en demokratisk revolution som inledde en process av permanent revolution, medan Oktober kastade den borgerliga staten över ända och upprättade proletariatets diktatur. Att hävda att de kinesiska, jugoslaviska, vietnamesiska eller kubanska revolutionerna är omedvetna revolutioner, är att rikta ett dödande slag mot den programmatiska nödvändigheten av ett leninistiskt parti och ger spontanismen en oförtjänt hyllning.

Det här gäller förstås om vi fortfarande är överens om att dessa stater är arbetarstater och inte småborgerliga eller socialt tvivelaktiga stater...

Vi är här som observatörer. Ni kommer att ta fullt ansvar för vad ni anser vara de bästa teserna. Men vi kan bara råda er att omedelbart överge dessa lättsinniga påhitt, som endast kommer att leda till olösliga motsättningar i principfrågor i framtiden.

I en för det dagliga arbetet så viktig fråga som fackföreningsfrågan har ni rakt motsatta ståndpunkter.

OCRFI och LTT fördömde de spanska arbetarkommissionerna som det yttersta stödet till de frankistiska fackföreningarna, som antifackliga, i den utsträckning att de ställde dem utanför

parollen om en sammanslagning av fackföreningsrörelsen, som begränsades till UGT³⁰ och CNT³¹. BF, å andra sidan, har traditionellt haft en fackföreningspraktik i Argentina som kan förebrås på liknande sätt, eller i ännu hårdare ordalag än Política Obreras³² praktik blev kritiserad.

I Brasilien fördömde OSI³³ fortfarande i sina teser från kongressen 1979, PT³⁴ som ”produkten av korporativa fackföreningar, som omgrupperar de gamla ‘pelegos’ (fackföreningsbossarna) och de nyare ‘pelegos’”, vars verkliga roll skulle vara att ”behålla den korporativa fackföreningsstrukturen för att bryta strejkrörelsen, att tillsammans med PCB³⁵ agera stöd till diktaturen för att undvika att fackföreningarnas korporativa struktur bryts upp av arbetarna.” (Sic!) Samtidigt flätade Convergencia Socialista³⁶ lagerkransar åt Marcilio, medlem av Brizolas PTB³⁷.

Teserna nöjer sig med allmänna formler om nödvändigheten av att arbeta överallt i fackföreningarna ”oavsett deras karaktär och ursprung” (därför i CO³⁸ i Spanien eller i CFDT³⁹ i Frankrike) och att ge en enda nationell precisering, (ett undantag i texten) som innebär ett stöd in blanco till PST i Argentina: ”för i Argentina går kampen för fackföreningarnas oberoende genom arbetarklassens återerövrande av CGT⁴⁰, ett brott med all statlig inblandning, och genom att den korrupta byråkratin avsätts.”

Emellertid är det argentinska CGT:s historiska relationer till statsapparaten något annat än de som Arbetarkommissionerna tidigare kunde ha med den vertikala fackföreningsapparaten!

Avslutningsvis om teserna, är det nödvändigt att säga några ord om er principiella orubblighet i frågan om folkfronter. Det verkar, i motsats till vad rapportören hävdar, finnas en viss svårighet i att gå från teori till praktik om man ser varje allians mellan en arbetare och en borgare som en folkfront.

Var Maos regering 1949, Titos 1945 och den vietnamesiska 1975, som alla innehöll borgerliga ministrar, folkfronter? Endast frågan om allians är inte tillräcklig för att, oberoende av en konkret analys av situationen, definiera dess natur och politiska funktion.

I Peru är det PST och BF som anklagar POMR⁴¹ för att delta i ARI⁴², i en folkfrontsöverenskommelse, medan Amador i El Salvador anklagar BF för att vilja delta i FDR⁴³. Och låt oss, medan vi berör det, dra oss till minnes BF:s välkända svaghet för allianser med borgarna när PRT i Uruguay deltog i Frente Amplio⁴⁴ 1973 en verklig mellanklassfront ledd av general Seregni, och när man 1973 uppmanade till röstning på den peronistiska listan, med det enda

³⁰ UGT – den av socialistpartiet dominerade fackföreningscentralen i Spanien.

³¹ CNT – en andra spansk landsorganisation, historiskt närmare knuten till den anarkistiska rörelsen.

³² Política Obrera – jfr sid 14 och not 23.

³³ OSI – den av de brasilianska grupperna som var knuten till OCRFI, innan Paritetskommitténs upprättande.

³⁴ PT – ”Arbetarnas parti”; det nya arbetarparti som håller på att byggas upp i Brasilien och där bl a metallarbetarledaren ”Lula” är en av de drivande krafterna.

³⁵ PCB – Brasilianska kommunistpartiet bildat under 20-talet.

³⁶ Convergencia Socialista (Convergencia – ung. ”sammanstrålning” – den till Bolsjevikfraktionen knutna strömningen i Brasilien).

³⁷ PTB – ett populistiskt (”folkligt”) borgerligt parti, bildat 1945.

³⁸ CO – de spanska arbetarkommissionerna (fr a knutna till kommunistpartiet).

³⁹ CFDT – fransk fackföreningscentral, fr a knuten till socialistpartiet.

⁴⁰ CGT – den peronistiska fackföreningsorganisationen i Argentina.

⁴¹ POMR – parti i Peru, som traditionellt varit knutet till OCRFI.

⁴² ARI – ”Revolutionära vänsteralliansen”, upprättad som frontorganisation mellan FI:s sektion i Peru, PRT, och en rad andra vänsterorganisationer 1980; bröt dock samman.

⁴³ FDR – Revolutionära demokratiska fronten, den främsta samordningen av motståndskrafter i Salvador.

⁴⁴ Frente Amplio – ”Breda Fronten”, jfr den fortsatta texten för en förklaring.

förhandsvillkoret att den innehöll 80% arbetarkandidater, medan betydelsen och funktionen hos de övriga 20% kom i andra hand.

Jag återvänder till en avgörande och konkret fråga, som Ernesto Gonzales endast gav litet utrymme i sin verksamhetsrapport, där han hyllade en stor framgång för Paritetskommittén.

Det är frågan om ARI i Peru.

I stället för att satsa alla era krafter i ARI för att befästa dess klassinnehåll, så tog ni det första tillfället, en manöver från de maoistiska organisationerna, i akt, för att, kosta vad det kosta ville, splittra ARI till förmån för en ”trotskistisk front”, helt i linje med besluten från Paritetskommitténs Sao Paolo-möte.

För att det var en folkfront? Er Sao Paolo-resolution vågar inte medge detta. Och det av goda skäl. POMR hade faktiskt accepterat att gå med i ARI och hade helt korrekt försvarat dess karaktär i en offentlig debatt med peruanska PST: ”Bildandet av ARI är onekligen en politisk seger för arbetarklassen och de förtryckta massorna i stad och land. Därför att vi, som utgör en majoritet av vänsterns politiska organisationer, har grundat denna allians på grundval av arbetarklassens klassoberoende. Denna princip slår fast i punkt 6 i ARI:s grundningsdokument, undertecknat den 17:e februari... ARI:s begränsning ligger i att man inte uttryckligen har någon regeringsparoll... Följdaktligen har alla delar av ARI rätt att föreslå sin egen regeringsformel.” (*Revolución Proletaria* 16/2 -80).

Det enda motivet, som förs fram i er Sao Paolo-deklaration om Peru, för splittringen är därför verkligen brist på klarhet om regeringsfrågan i ARI:s plattform. Ni erkänner emellertid i era teser att denna formel endast är en taktisk paroll. På andra ställen, speciellt i Frankrike, kämpar ni för arbetarorganisationsenhet utan villkor. Ni deltar i Brasilien i en inte ens konjunkturell valfront, utan i det organisatoriska uppbygget av ett parti, Arbetarpartiet, som i sin plattform inte på något sätt har en klarare regeringsparoll än vad ARI hade.

I sin tidning av den 16 februari beskrev POMR fortfarande politiskt helt korrekt PST:s opposition mot ARI:

”Om PST inte går med i ARI, så beror det på att de inte tror på enhetsfronten, dvs den revolutionära taktik, som i ett u-land hjälper arbetarklassen att befria sig från nationellt förtryck och komma till makten. Att överge en sådan taktik leder till sektaristiska ståndpunkter, till tron på att det revolutionära partiet kan byggas genom att bara öka sitt eget medlemsantal”.

Genom Sao Paolo-beslutet har hela Paritetskommittén anslutit sig till PST:s sektarism. De 27 procent Vänsterunionen⁴⁵ lyckades få i kommunalvalen bekräftar styrkan hos den möjliga enhet ARI kunde ha uppnått på en klassmässigt oberoende plattform. ARI:s enhetsdynamik kunde ha överskridit en enkel valöverenskommelse och objektivt ställt bygget av ett massarbetarparti i Peru på dagordningen, som ett avgörande steg mot klassoberoende.

Genom att splittra ARI slösade ni bort det kapital FOCEP⁴⁶ uttryckte och omintetgjorde möjligheten att under närmsta perioden skapa ett massarbetarparti med Hugo Blanco i ledningen. Ni föredrog borgarnas valmanövrer, sådde besvikelse bland arbetarleden, och hjälpte klassarbetspolitiken till nytt liv, till förfång för en politik för enhet och klassoberoende. ARI kunde ha stakat utvägen för en sådan politik, tack vare de deltagande trotskisternas fasta ståndpunkter.

⁴⁵ Vänsterunionens 27% – syftar på vänsterns framgångar i de peruanska kommunalvalen den 23 november i fjol.

⁴⁶ FOCEP – ”Arbetarnas, böndernas, studenternas och folkets front”, ursprungligen upprättad inför de nationella valen i Peru 1978 som ett block mellan trotskister och andra.

Denna lumpna politik dikterades inte av någon hänsyn till de peruanska massornas objektiva intressen, utan endast till interna hänsyn i Paritetskommittén och taktiska ställningstaganden gentemot Förenade Sekretariatet.

Det är detta som Ernesto Gonzales, utan att utveckla det minsta argument till stöd för det han säger, betecknar som en stor seger för paritetskommittén – en sådan seger är illavarslande för den sorts succé den Internationella Kommittén kommer att bli...

Den väg denna konferens har tagit, såväl som tonen i era politiska teser, bekräftar för oss att den principiella grund som ni hävdar att ni återuppbygger den demokratiska centralismen på, inte finns.

Ni definierar er inte som en egen organisation, utan som en fraktion som bara existerar i förhållande till Förenade Sekretariatet.

Om Förenade Sekretariatet inte fanns skulle ni vara tvungna att uppfinna det, för att dölja era misslyckanden och fel. Att FS intar en så central plats i alla inlägg och rapporter kan bara betyda en sak: då det är revisionismens centrum så är det i era ögon – näst efter folkfronter borgarklassens sista, och därför dess värsta, bålverk.

Efter den här konferensen kommer ni att skola tusentals militanter i den inställningen, i stället för att ta itu med klasskampens verkliga problem och svårigheter. Så smider ni sekterismen och förbereder desillusionering.

Pierre Lambert deklarerade att den Internationella Kommittén på 50-talet omgrupperade 80 procent av de krafter som stödde trotskismen. Vad var det då som hindrade honom från att komma framåt i bygget av världspartiet? IS⁴⁷? SWP? i USA, Healy⁴⁸?

Om Trotskij en gång skrev att historiens lagar är starkare än alla apparater, så är detta ännu mer sant vad gäller våra små apparater.

Det finns inte något alibi, skydd eller någon syndabock ni kan förbättra er balansräkning med.

1963 uppnådde vi en återförening i försvaret av den kubanska och den koloniala revolutionen (Algeriet) och i den politiska revolutionens uppsving i Polen och Ungern 1956. Idag förenas ni på rakt motsatt grundval – på förnekandet av en revolutionär process och på avsaknad av de mest grundläggande internationalistiska plikter.

Vi nöjer oss inte med att konstatera risken för någon långvarig splittring av de krafter som stöder trotskismen. När vi antog den världspolitiska resolutionen och teserna om Europa bekräftade vår världskongress nödvändigheten av att återförena den trotskistiska rörelsen inom Fjärde Internationalen.

För oss är det en viktig fråga.

Vi vill bygga Fjärde Internationalen som ett effektivt klasskampsinstrument i världsskala. Bara med största programmatiska fasthet och med den nödvändiga ärligheten mellan revolutionärer är detta möjligt.

Denna konferens föreslår att ni åter tar upp diskussioner med Förenade Sekretariatet ”inom ramen av ett stycke” i en artikel av kamrat Mandel, publicerad i *Quatrième Internationale*⁴⁹ i augusti. Denna artikel bekräftar bara våra grundläggande utgångspunkter.

⁴⁷ IS – Internationella Sekretariatet, den ena av de grenar av Internationalen som återförenades 1963; framför allt rotad i en rad europeiska sektioner.

⁴⁸ Healy – jfr sid 14 och not 23.

⁴⁹ *Quatrième Internationale* – den av FI utgivna tidskriften ”Fjärde Internationalen”.

Vi har ett program, kongressdokument och vi stöder övergångsprogrammet och våra stadgar fastställer som ett mål bygget av Fjärde Internationalen som ett världsparti.

Om ni vill diskutera vår organisations ställningstaganden är de till största delen publicerade och kända.

Men genom att organisera splittringen förra året skapade ni en ny situation. Ni kan inte både ha kakan kvar och äta den.

Antingen erkänner ni att ni hade fel om den nicaraguanska revolutionen, och då är era kriterier för att avgränsa "revisionism" från "ortodox marxism" värdelösa. Men vänta inte tjugo år med det.

Eller så bekräftar ni er inställning till Nicaragua, men anser att ni tog miste och gjorde fel i att splittra, dvs att i förtid bestämma ett kriterium som organisatoriskt kan avgränsa en världsorganisation. I så fall är det er uppfattning om Internationalen, om uteslutningar, om en uppbyggnadsmetod grundad på grundläggande programmatiska principer som står på spel.

Det är antingen eller.

I annat fall kan vi diskutera som vi har gjort genom att ingripa i er kongress, som vi kommer att fortsätta att göra genom offentliga artiklar, men det kommer att vara utan någon specifik målsättning.

Vi tar faktiskt era texter på allvar. Kanske mer än vad ni själva gör. Vi tycker ord har en betydelse, de används inte lättvindigt. Ni fördömer oss som en revisionistisk organisation. Med nyanser kanske, men kom ihåg era egna teser, ni säger att det är samma sorts "nyanser" som fanns mellan Bernstein och Kautsky före 1914. Lambert sade här i sin rapport att revisionismens uppgift är att "resa upp alla hinder mot arbetarklassens revolutionära kamp för att förneka och bekämpa dess ledarställning i revolutionen". Vare sig mer eller mindre.

Var då konsekventa. Om det finns revisionism och ortodox trotskism, om det finns de som vill bygga Fjärde Internationalen, och de som vill förstöra den, så finns det inte utrymme för båda inom samma internationella organisation. Det är ni som har sagt det och ni måste dra de organisatoriska konsekvenserna ur det. Ni kan inte förena eld och vatten.

Om ni tar era beskrivningar på allvar så måste ni, om det behövs, finna 21 eller 51 villkor för att hålla revisionismen utanför.

Vare sig organiserad diskussion eller förening är aktuellt under sådana förhållanden. Däremot är offentlig debatt och konfrontation i det praktiska arbetet nödvändigt.

En gång för alla: överge ert dubbla språk, som är ovärdigt revolutionära militanter, och bryt med era sjuka fraktionalistiska metoder.